

Arrest

nr. 144 923 van 6 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name zijn vrees voor vervolging door de familie van zijn oom omdat ze verzoeker zowel beschuldigen van de dood van zijn oom als van zijn neef K. en anderzijds door de Afghaanse autoriteiten die verzoeker ervan beschuldigen dat hij een talibanstrijder is.

De vorige asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 134 310 van 28 november 2014 omdat er geen kan geloof gehecht worden aan verzoekers asielrelaas en omdat verzoeker over een intern hervestigingsalternatief beschikt in Kabul alwaar er voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker twee foto's neer van zijn gedode neef, een opsporingsbericht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, een verzendingsbewijs uit Afghanistan en een psychologisch attest van een psycholoog verbonden aan Fedasil.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het poneren van

een vrees voor vervolging, het herhalen van en het volharden in reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines waarin de 'potential risk profiles' worden gedefinieerd en stelt als zoon van een militair tot een risicogroep te behoren, verwijst de Raad naar wat hij hierover in zijn arrest nr. 134 310 van 28 november 2014 reeds geoordeeld heeft: "Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opwerpt dat hij als zoon van een militair een risicoprofiel bezit onder verwijzing naar de UNHCR Guidelines en dat het een algemeen bekend feit is dat militairen en hun familieleden door de taliban vervolgd worden, stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde foto's weliswaar personen in legeruniform afbeelden, maar geenszins een bloedband tussen verzoeker en de erop afgebeelde personen aantonen. Overigens haalt verzoeker deze beweerde vrees omwille van het militaire profiel van zijn vader slechts voor het eerst aan in onderhavig verzoekschrift. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoeker de taliban vreest omwille van het militaire profiel van zijn lang overleden vader, nu hij op zijn vijfde of zesde bij zijn oom, die talibancommandant was, zou zijn ingetrokken en zelf lid zou zijn geweest van de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 3; eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4, 5)." Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat overigens niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus, gelet op bovenstaande, in gebreke blijft.

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom geïsoleerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dussdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het citeren uit en verwijzen naar algemene informatie die de desbetreffende situatie bespreken, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 10 juni 2014.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet, heeft de commissaris-generaal in casu terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, alwaar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul betwist en een rapport van EASO d.d. februari 2015 bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Kabul niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kaboel een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vult in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en in Kabul, toch blijkt duidelijk dat er aldaar geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aan toont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief en dat dit ook blijkt uit wat de Afghaanse Minister van Buitenlandse zaken stelt, namelijk dat geen afgewezen asielzoekers in Kabul opgevangen kunnen worden en het voor hen niet veilig is, zoals ook blijkt uit rechtspraak van Nederland. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar een medisch attest dat zij heeft ingediend en waarmee volgens haar niet voldoende rekening is gehouden. Minstens moet op grond van § 199 van het Handboek van UNHCR het voordeel van de twijfel worden toegepast. Verzoekende partij stelt tevens dat zij intussen sinds haar aankomst in België verwesterd is en dat ook daar geen rekening mee gehouden werd. Minstens had het Commissariaat-generaal verzoekende partij hieromtrent moeten horen. Verzoekende partij wijst er tevens op dat het niet kan dat zij een opsporingsbericht indient als nieuw element dat zonder enige moeite te doen door de asielinstanties wordt afgewezen. Verzoekende partij is van oordeel dat dit een schending inhoudt van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn dat duidelijk stelt dat er een samenwerkingsplicht is tussen een asielzoeker en de asielinstantie. Tot slot verwijst verzoekende partij, die stelt dat zij Pashtoun is, naar een arrest van de Raad arrest nummer 135 736 waar de Raad, volgens verzoekende partij, het standpunt van verzoekende partij nopens de toepassing van het gewoonterecht bevestigt. Verzoekende partij bevestigt dat zij 8 jaar in België verblijft.

4.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "Veiligheidssituatie Kabul-stad" d.d. 26 september 2014) blijkt dat er in Kabul, alwaar blijkens de bestreden beslissing verzoekende partij over een intern vestigingsalternatief beschikt, geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar echter de verslagperiode voor dit rapport de periode mei 2014 tot en met augustus 2014 bestrijkt en aldus geen beschrijving bevat van de huidige stand van het conflict in Afghanistan en de opmars van ISIS in Afghanistan, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht

genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de veiligheidssituatie in de verklaarde regio van verblijf van verzoekende partij.

5. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 februari 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS